

El PCI pot canviar de nom

Els comunistes italians viuen uns mesos de debat públic i intern, en què es discuteix la funció del partit i la política de relació amb els socialistes

Jordi Franquet

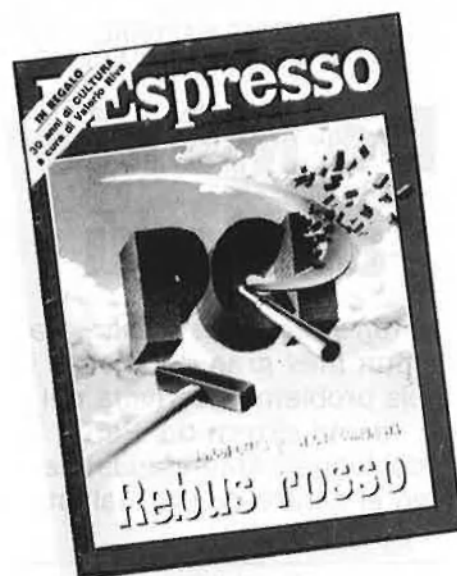
Ja li va passar al Partit Comunista Francès (PCF) i no diguem —perquè ho hem viscut molt de prop— que també li arribà al Partit Comunista d'Espanya (PCE). ¡I de quina manera! Ara ha tocat el torn al Partit Comunista Italià (PCI). Si ajuntem aquests tres noms, ens vindrà a la memòria aquell acord històric, celebrat a Livorno (Itàlia) l'11 de juliol de 1975 entre Carrillo i Berlinguer i després subscrit per Georges Marchais. Un periodista italià va batejar la maniobra amb el nom d'eurocomunisme, un rètol i un concepte que farien córrer rius de tinta i rius de militants escindits, sobretot del PCE.

El que passa ara al PCI, com abans als altres dos partits «germans», és que ha perdut el poder de fascinació electoral i busca recuperar-lo. No li és fàcil, opinen observadors no-comunistes, perquè el seu missatge ha perdut força d'atracció i perquè li falta un líder atractiu. Mort Berlinguer, l'actual secretari general, Alessandro Natta, és un home de «baix perfil» comunicatiu.

La pèrdua s'ha transparentat en una a disputa pública (a través de periòdics de diversa orientació) sobre el

futur del PCI. Enmig d'aquesta discussió va saltar una idea (que no resultarà nova per als comunistes espanyols de Gerardo Iglesias): canviar el nom del partit. Guido Carandini, exdiputat comunista, va llançar-la des de *La Republica*, i l'explicà després com un exercici de fantasia. Però, la veritat és que hi havia alguna cosa més, i ha donat lloc a fantasies més interessades. Alguns han parlat d'un canvi de nom que pogués donar lloc a

Dalt: L'enigma roig, titula el setmanari L'Espresso. Rossana Rossanda, una de les dirigents d'Il Manifesto. Baix: D'esquerra a dreta, Berlinguer, Carrillo i Marchais. Eren els bons temps de l'eurocomunisme.

una confluència amb el Partit Socialista Italià (PSI), en el camí d'un partit únic dels treballadors. Un projecte que ja té tradició a Itàlia, des de la postguerra, i que a Espanya llançà el PCE respecte al PSOE durant la guerra.

Darrere el canvi de nom, plantejat com a hipòtesi, hi hauria la voluntat de reunificar les forces d'inspiració marxista que la Revolució d'Octubre (1918) va dividir i que donà lloc, arreu d'Europa, al naixement de partits comunistes.

Des de l'esquerra, a *Il Manifesto*, Rossana Rossanda ha fet balanç de la disputa, assenyalant que el problema de fons és si el PCI pot complir la demanda social que li està encomanada, o no.

Lucio Colletti ha remarcat que, amb els acords eurocomunistes de 1975, el PCI havia fet una anàlisi en què defensava l'economia mixta (estatal i privada) i la democràcia política com a institució permanent. Això equivalia, segons Colletti, a actuar com a «gestors del capitalisme», l'acusació que els comunistes havien fet sempre als socialdemòcrates. I el filòsof ha retornat el problema a la seua formulació tradicional: «els revolucionaris volen encara la socialització dels mitjans de producció; els reformistes ja no hi creuen».

Aquest és, sembla, el rerefons del debat. Al PCI toca escollir, i la seua elecció podria tenir conseqüències fora d'Itàlia. □